

ELŐFIZETÉS:
Egész évre . . . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét illető küldemények a szerkesztőnek, anyagiak a lap tulajdonosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KOZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
többszöri hirdetésnél olcsóbb.
Nyitott sor 25 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésnél
30 kr.

A hirdetések Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomtatás vállalatjának és a szerkesztőnek fogadtattatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Béke vagy harc.

Főrendiházunk tanácskozásához van csatolva most az egész ország, sőt az egész Ausztria-Magyarország és a művelt Európa közvéleményének érdeklődése. Miként dől el abban az egyházi-politikai reformjavaslatok közül a legfontosabbnak, a kötelező polgári házasságra vonatkozó sorsa?

Ámbár a felsőház, ily organikus reformokra nézve főként, utolsó, de nem a legfelső fórum. Alkotmányunk alaptörvényeinek szellemében egyedüli törvény a nemzetnek s királyának akarata, a főrendiház pedig a nemzetnek csak töredéke. A főrendiház alkotmányos hivatása nem az, hogy az összeségre a töredék akaratát kényszerítse rá; az ő hivatása abban áll, hogy a törvényjavaslatok lehető érett s alapos megfontolását biztosítsa, hogy így annál jobban érvényesüljön a nemzet valódi akarata. Ez képezi a főrendiház konzervatív hivatását, s nem az, hogy felekezeti s társadalmi különérdek révén a közvélemény hatalmas áramlata elé gátakat próbáljon emelni, mert ezzel csak a maga veszedelmére elszigetelné magát a nemzeti közösségből.

Arisztokraciánk adja meg ma is hatalmas jogaival a főrendiház jellegét. Arisztokraciánk története bizonyítja, hogy az a maga egészében, egyes kivételektől eltekintve, milyenek azonban bármely néprétegben is található, sohasem vált el a nemzet ügyétől, s még a legkatholikusabb államférfiak működésének alapja is ama politikai hitvallás volt, hogy Magyarország állami s nemzeti hatalma fejlődését egyedül csak a politikai és vallási szabadság mozdíthatja elő. Katholikus magyar főrendek küzdöttek az első sorában az 1790-iki országgyűlésen a protestánsok vallási jogainak kivívásáért, s az 50-es évek politikai harcaiból a protestánsok halás emlékezővel vannak a kath. főrendi főpapi támogatás iránt.

A mostani tárgyalás végeredménye megmutatja majd, hogy e dicső hagyományok példája uralkodik-e a főrendiház többsége felett. Sokan vannak ott, akik családi tradíciók, vallási skrupulusok alapján idegenkednek a polgári házasságtól; de ezeknek a főuraknak is kell tudniok, hogy e reformnál nem dogmái kérdésekről van szó — ilyenek nem is érintenek — hanem a magyar állameszme teljes hatalomra jutásának alapfeltételeiről s a magyar társadalmi egységnek a tökéletes egyenlősítés révén való kiépítéséről s

általuk a magyar nemzet minden időkre való megerősítéséről. Ha e legmagasabb államférfiúi felfogás lesz az uralkodó — s gr. Széchenyi Imre volt berlini nagykövet ismert beszéde ezzel biztat — akkor nem féljük a felsőházban a javaslat sorsát és — Magyarországot.

Mert ne feledjük, hogy a javaslat mostani esetleges bukása sokféle komplikációt, változást idézhet elő, csak egyet nem: a kath.-konzervatív jelszó alatt fellépő irány győzelmét. Ne feledjük, hogy ez irány egy esetleges új választás esetén sem valósulhat meg, új választás csak a radikális tábor szélbali híveit szaporítná s a kiegyezés híveit gyöngítené, — egy klerikális reakcionárius kormányzás erőszakolása pedig Isten tudja csak mily végzetes bonyodalmakba, konfliktusokba hajtaná az országot. Előttünk közönyös az, amivel a főrendiházat a diadalmas radikálizmus fenyegetné, de nemzetünk sorsára végzetes lenne a reakció által felidézett összeütközés.

A főrendek határozatától függ, hogy áldásos béke legyen-e, vagy nemzeti ideáljainkat megsemmisítő harc felidézése?

Főrendek statisztikája. A főrendiház képezi jelenleg az egész országban az érdeklődés központját. Hetek óta folyik a kombináció a polgári házasság felett megejtendő szavazásra nézve. A javaslat — ha nem is nagy többséggel — de kétségtelenül keresztül fog menni. A fővárosi lapok természetesen folyton kombinálnak; egyikük hosszú megjegyzés kíséretében közli a főrendek statisztikáját. E statisztika szerint szavazóképes főrendiházi tag összesen 342 van, bele számítva már a 21 kir. herceget is, kik közül tudunkkal egyetlenegy sem lesz jelen, de nem számítva a horvátországi 3 tagot. Ezek között van 29 katolikus, 9 görög-keleti, 13 protestáns egyházi méltóság, 12 országgyűlési, 3 bírói tag, a fumei kormányzó, 6 herceg, 134 gróf, 35 báró, az 1885-ben életbesszignán megválasztott 50 tag közül még életben levő 28 tag és 47 kinevezett tag.

Éjjel is kézbesítendő! A kereskedelmi miniszter számos oldalról történt felszólalás folytán elrendelte, hogy az expressz-levelek ezentúl a főváros területén télen esti 9, nyáron esti 10 óra után reggeli 5 óráig, a vidéken pedig télen-nyáron esti 9 óra után reggeli 6 óráig csak az esetben kézbesíthetnek, ha azt a földadó maga kívánja és ebbeli kívánságát a levél felső részén a cím fölé szembetűnő módon alkalmazott és alabuzott: Éjjel is kézbesítendő! fölirással jelzi.

A munkás-kérdés.

Akárhogy forgassuk, vizsgáljuk a dolgot, nálunk Magyarországon egyáltalán nem látunk

komoly okot a munkásnép általános elégedetlenségére.

A gyáripár fejlődése itt hatalmas emelkedésben van, s ez a munkást keresetté teszi, munkája becsületes, jutalmazó díjazását biztosítja. Ami alaposnak tűnik fel a munkások követeléseit közt, azt rokonszenvesen fogadja a közvélemény, mert hát a munkásnép a nemzet egy töredékét képezi, s mi ennek javára válik, haszna az egész nemzetnek is. Erről a felfogásról tanuskodik a kormány s a törvényhozás működése is, mely nemcsak a baleset elleni biztosításról és a betegség esetére való ellátásról gondoskodott, de ezután is gondját fogja képezni a magyar munkásnépnek társadalmi s gazdasági emelése, nem várakozik a bajok bekövetkezésének idejére, de megelőzni törekszik azt bölcs intézkedéseivel.

Hát a mezei munkásokkal hogyan áll a dolog? Lehetnek az ország egyes vidékein kivételek, de általában az alföldi munkásnép elégedetlenségét külföldi izgatás által suggerálnak kell tartanunk, mert még ez inficiált helyeken is konstataált tény, hogy a földbirtok nélküli munkás jól fizetett napszám-munkája után, habár munkájára az évek csak egy része alkalmas, mégis egész évre biztosíthatja existenciáját. Az ország legnagyobb részében pedig olyanok a viszonyok, hogy a becsületes, szorgalmas napszamos csakhamar ragaszthat pár lovat, ökröt szekere elé s csakhamar szerezhethet kis földcséket is, mely után annyira sóvárog a parasztember szíve. Bár nagyon megváltoztak a viszonyok a tőke hatalmas befoglalása s az ingatlan birtokok fluktuálásának indulása óta a tejjel-mézettel folyó Kanaánnak nevezett Magyarországon, de azért nem vált az koldusok országává a földműves napszamosok számára sem.

S annak dacára, hogy a munkások helyzete nálunk így tűnik fel az elfogulatlan szemlélő előtt, mégis május 1-ét dologtalansággal ünneplik a magyar gyáripár centrumain a gyármunkások s az alföldnek szocialista tanok által megmetelyezett néhány parasztfélszékében a földművesek, hogy munkásöntudatukat, osztályösszetartozásukat manifestálják s demonstráljanak a külföldi világfelforgató örvöngők által szájukba rágott követelések mellett, melyek legtöbbször a tőke s a jelen társadalmi rend elleni halálos gyűlölködéssel, sőt — magyarok részéről s bűnűl ezt még hallani is irtózat — a haza eszméjének megtagadásával vannak kapcsolatban.

A „BÁCSKA“ tárcája.

Egyszer voltam boldog . . .

*Egyszer voltam boldog!
Azon a szép éjen,
Mikor anyji csillag
Ragyogott az égen.
Mikor rám vetted
Mosolygó szemedet
S bevallád, hogy szíved
Csak engemet szeret.*

*Akkor voltam boldog!
Szólani sem bírtam,
A nagy boldogságtól
Keresvesen sírtam.
S még szóla ott álltam,
Édes csókra várva,
A mely szerelmünket
Pecséttel lezárja.*

Kul-Pi-Ni-Lan-Tos.

KÉPEK A BOSZNIAI ÉLETBŐL.

Irta: Del Toró.

II.

Nagy volt a vigáság, de még nagyobb a feljajdulás otthon. A viszontlátás egypár percnyi édes öröme csak egy esep volt az elválás fölötti fájdalom keserű tengerében. Nem bírtam megédesíteni a feneketlen ürömpoharat . . . A vigasztalás csak olaj volt a fájdalom tüzére. Pedig ugyanezek vigasztaltuk a rimánkodó öregeket szép szóval, bánatos szívünket meggyöngyöző bilikkel.

Pali barátom, ki rég elporlott már a bihási közös sirban, volt a legvigább. Hol szívből nevetett, hol meg sirva bántódott, miközben egyre mondogatta, hogy: „Sirva vigad a magyar!“ Mintha csak érezte volna, hogy neki

a legelső között fonnak majd „myrtusz koszorú“ gyilkos bosnyák golyókból!

Szép is a halál a hare mezején. Hisz Petőfi is azt mondotta egykoron: „Ott essem el én, a hare mezején!“ . . . Szép, de veszedelmes!

Az idő mulott, ütött az óra az indulóra. Mennünk kellett, akárhogyan peregték is le a drága gyöngyök szeretteink bánatos szeméből. Első volt a haza. Szerelmünkért készek voltunk volna feláldozni az életet, de a hazáért feláldoztuk szerelmünket.

Még egy hosszú fohász a mindenség Urához, még egy forró csók a szerető ajkakra és — kocink robogott kifelé a porlepte utakon.

Édes anyánk telirakta tarisznyánkat pogácsával, édes apánk megtöltötte kulacsunkat jóféle „homokival“. Az uton aztán kitekértük a kulacs nyakát és nagyokat ittunk a — hazáért. Nem engedünk a bánatnak tanyát ütni keblünkben.

Hogy még vigabban menjen a dolog, rá-rágyújtottunk arra a notára is, hogy:

Baja város szép helyen van,
Mert a templom közepin van;
Köröskörül arany csipke,
Rászállott a bus gerlice . . .

Hej! mit bughatott ott az a bus gerlice?! . . . Ki tudná azt megmondani? . . .

Lovaink lába alatt szikrát hányt a patkó és tajtékban csurgott le az izzadság a szürke kavicsos homokra. Gyorsan hagytuk el a káposztatermő Vaskutat a török világból fennmaradt dombjaival, a barátságos Garát csuesos templom tornyával, a vendégszerető Rigyciát fehér házait-mával, a kötekedő svábjairól híressé vált Stanzisicót „maszto“ csárdájával és beértünk a nevére mindig büszke végig nemes Militicsre. Militicsről egy szusz alatt berobogott velünk a vasfejű szörnyeteg Zomborba, az Airoldiak székhelyére.

Rigycián megálltunk egy kissé, s míg a táltosaink kifújták magukat, az akkori plébános: a jó öreg Sámuel bácsi vendégszerető házában Pali barátunk protekciója útján mi is újra betarisznyáltunk.

A szelidképű öreg, mintha csak most is látnám,

könnyes szemekkel és összetett kezekkel imádkozta le fejünkre az isteni áldást. Ezzel az áldással éreztünk be Zomborba. Itt aztán mindjárt durva kezekkel ránk hánytak egy 48 óráig tartó másik áldást esőgő vasakból, mert a regula úgy kívánta.

Egy egész napot találtunk kézni a nagy bucsuzások között, ezért aztán kettőt kaptunk ráadásul a „dunkliban“. De jó is volt ez a sötét kamara most, mert legalább a „esontörő nyugágyon“ kipihnhettük egy kissé a hosszú ut fáradalmait.

Zomborban vagy 14 napig „lógeroztuk“, nem ugyan a szabad ég alatt, hanem a kaszárnya füstös falai közt. A megyeház mögötti téren fene nagy bográcsokban főzték számunkra a „rajzot“ (a baka így hívja műnyelven a rizskását) piszkos szakácsok, hogy jó eleve hozzá szoktassanak bennünket a tábort élet mindennapos menüjéhez. Kicsit fures volt ez a talián vetemény, de hát ezen a „Miatyánk“ sem segíthetett. Hiába mondtuk: „Add meg nekünk a mindennapi kenyérünket“. Nem használt Megadódott helyette a mindennapi „rajz“, egy fényes nagy sajkával.

Lassan-lassan új „munderba“ is bujtattak bennünket, a mely alatt a szívünk úgy dobogott csak, mint egy kalitkába zárt galambé: halkán, félenken . . .

Mikor az új „munderban“ a kaszárnya szalon tükre elé álltunk, nem ismertünk magunkra.

A gavallér gyerekekből marcona hadfiak lettek egyszerre. Egész metamorfózison mentünk keresztül a „magazinos felvébli ur“ jóvóltából, mert . . . muszáj volt. Mikoron pedig már kaptunk pangonétoz puskát, duplaszajú patrontást és ökörnek is beillő borjút, — glédába állítottak bennünket, hogy kéjutazásra vigyenek: *Boszniába*, abba a girbe-görbe országba, melyet a mindenható ur Isten felséges haragjában esaphatott a mappára.

Az indulás napján már jó korán kirukkoltunk és a puskatusára támaszkodva tanulmányoztuk a szelid keresztény türelmet. Mert édes atyámia igazi keresztény türellem kell ahhoz, hogy a baka egy jó óra hosszán „cakumpakkal“ megállhassa a helyét és a sok „vizit“ cerimónián keresztül lábálhasson. Es jaj annak, a kinek ilyenkor az orrára száll egy légy és végig csiklandozza az orrcimpáit. De még jobban jaj annak, a ki a glédában be nem luza

A kegyuri bizottság ülése.

Zombor szab. kir. város róm. kath. kegyuri bizottsága vasárnap (május 6-án) közgyűlést tartott Schlagetter Gyula polgármester elnökelete alatt.

A kétfejű sasos emlék.

A közgyűlés első tárgya dr. Donoszlovits Vilmos bizottsági tagnak azon indítványa volt, mely szerint a róm. kath. egyházközség tulajdonát képező telken, a Szent-Háromság-téren álló kétfejű sasos emlékoszlop eltávolíttassék. Az indítvány felolvasása után dr. Donoszlovits Vilmos szóbelileg is indokolta azt, előadván, hogy az oszlop feliratából az tűnik ki, miszerint az oszlopnak az volt a célja, hogy az egyházközség birtokának a határát jelölje. De ennek fentartására alapítvány nem tétetett sem föllállításakor, sem azóta. Pedig szerinte az eső annyira alámosta már az alapzatát, hogy a ledőlés veszélyének van kitéve s így közveszélyes. Azonkívül az oszlopon lévő kétfejű sas sérti a nemzeti érzületet. Főlegliti, hogy mikor Baross Gábor néh. miniszter itt járt s meglátta ezt a sást, úgy nyilatkozott erre, hogy sajnálja Zombort, igen türelmes nép lakja. Sem a szűkségesség, sem a célszerűség, sem a pillanatnyi haszon nem indokolják fentartását.

Fejér Gyula apát-plébános az indítványt két részre osztja: az oszlop 1. sérti a hazafias érzést, 2. közbiztonsági szempontból veszélyes. — Távolságát a szándék tőle, hogy ezen ártalmatlan madarat védelmezze. Ő magát hazafinak tartja és az indítvány pártolói semmiben sem szarnyalják túl a hazafiságot, de viszont nem hiszi, hogy annak a madárnak eltávolításával akár az ő, akár másnak hazafias érzelmei magasabbra emelkednének. Hivatkozik ezek után arra, hogy az ország sok helyén vannak ilyen sasos emlékek, templomtornyok stb., a melyek most már annak az időnek emlékei, midőn a vallásosságot és a lojalitást így rótták le. Egyébként nem hiszi, hogy ha valaki császári aranyat kap, hogy azt csupa hazafiságból visszautasítaná. Ha a közbiztonságot veszélyezteti, úgy nincs más hátra, mint vagy kijavítani, vagy eltávolítani. De ezt az oszlopot annak idején elfogadta s fentartását elvállalta s tudomással bír, hogy az oszlopot föllállított néh. Ezerteremnek annak idején annak fentartására 500 váltó frtot ígért alapítványképp, de — úgy tudja — sem a tőkét, sem a kamatokat nem fizette. Már most tisztázandó az a kérdés, hogy miből tartassék föl az oszlop.

Indítványozza, hogy küldessék ki egy bizottság a vonatkozó jegyzőkönyvek áttanulmányozására és közben szótlanosan föl az emléket föllállítónak örökösei arra, hogy az emlék fentartásáról gondoskodjanak, s a mennyiben ezt tenni nem akarnak, az esetben az emlékoszlop lebontható lesz. Minderről a fejleményekhez képest egy következő közgyűlés határozza.

Paul Kálmán jogi szempontból fejtegeti, hogy ez az emlékoszlop mint magántulajdon az egyházközség telkén meg nem tűrhető s nem helyesli, hogy „az alapító örököseivel alkuba bocsátkozunk egy ilyen rút madárnak fentartására.“

Polgármester figyelmezteti, hogy a kétfejű sas az uralkodóhoz címerét képezi s az „rút madár“ nem lehet. Ismételtlen hozzá szölköztek még dr. Donoszlovits, Fejér apát, Paul, s maga az elnök polgármester is.

Szavazásra kerül a dolog, 18 szavazól ellenében a dr. Donoszlovits indítványa fogadtatott el, mely szerint az emlékoszlop eltávolítandó.

Egyéb tárgyak.

A tárgysorozat többi pontjai az egyházközség adminisztratív teendőire vonatkoztak s a nagyközönségre azok jelentőséggel nem igen bírván, nem tartjuk szűkségesnek, hogy beszámoljunk itt a közgyűlés további folyásáról is.

Csupán azt jegyeztük meg, hogy két iskolaszéki tag is választandó lett volna, de mert a tagok kellő számban nem jelentek meg, e tárgy egy következő közgyűlésre tüzett ki.

Apát-plébános ur továbbá bejelentette, hogy Császkai György kalocsai érsek a jövő hó 13-án városunkba érkezik a bérmálás szentségének kiosztása végett. Illó, hogy a város őt méltóképen fogadja s kéri, hogy a fogadtatás ünnepségének rendezésére egy bizottság választassék meg. A közgyűlés beválasztotta az apát-plébános elnökelete alatt működendő bizottságba a fő- és első alkapitányt, továbbá dr. Donoszlovits Vilmos, Zsuffa Vince és Ehrlich Nándor biz. tagokat.

KRÓNIKA.

Egy zombori férj és a visszhang.

Nagyon gyanakodott egy férj a feleségére. A féltés ördöge megszállta a lelkét, de bizony semmi bizonyosat nem tudhatott meg.

A bizonytalanság kizozta a lelkét s hallatlan gyötrelmeket okozott neki.

Ilyen lelki állapotban hozta össze a sors egy kuruzsló, igen jól ismert helybeli szerb vénasszonnyal. Ez persze rögtön megtalálta a módus vivendit. Azt ajánlotta a férj uramnak, hogy pentecken éjfélokor menjen el a kis szerb templomhoz, (a nép hite szerint itt igen sok szellem jár), a hol a szellem megfogja neki mondani, ha vajjon csakugyan hitlen-e a felesége.

A férj hitt és elhatározta, hogy megteszi a mit a javasasszony neki tanácsolt. Hogy azonban az idő éjfélig ne válljék unalmassá, úgy 8 óra tájban benézett a Profétába. A Profétában aztán sokat nézett a pohár fenekére s mire eljött az éjféli, a férj uram szörnyű mód bekapacitált. A mámor és a kasziró szemei elfelejtették vele a feleséget is, meg a szellemet is.

Egyszer csak egyik társa felszólítja, hogy jöjjön haza, mert már 12 óra. Erre a beszédre eszébe jutott minden. Szó nélkül, hajadon fővel rohant ki az utcára. A barátja utána siet és nyakon csipi.

„Hová akarsz menni?“

„A kis szerb templomhoz a szellemmel beszélni.“

A barátja sehogy sem akarta elengedni s elhítette vele, hogy a szellem csak a távoli kérdésekre ad választ. Ha közel megyünk hozzá, nem is méltat feleletre. A szellem iránti tisztelet megköveteli, hogy legalább

1000 lépésről beszéljünk. Ha akar valamit, hát beszéljen innen. A férj igazat adott barátjának s torkaszakadtából kiabálni kezdett a szellemhez. Feleletet is kapott, de természetesen a Fernbach háztól, illetve a visszhangtól. A párbeszéd a következő volt:

Férj: Mond meg csak szellem, szeret-e a feleségem engemet. Vagy tán nem lehet enyémnek neveznem őt?

Visszhang: Nem őt!

Férj: Meg tudnád mondani, hogy előtte más valaki kedves-e?

Visszhang: Kedvese!

Férj: De hogy hű legyen hozzám, csak szabad remélnem?

Visszhang: Nem!

Férj: Szeretted engem valaha?

Visszhang: Hahaha!

Férj: Hát mi az oka, hogy így bánik velem ez a szinlelő asszony?

Visszhang: Ó asszony!

Férj: Szomszédom neje is gondolom csak asszony, miért tudja ez hű szeretni férjét? ... Micsoda?

Visszhang: Csoda! ...

Ezen párbeszéd után a férj uram ismét bement a „Profétába“ s elkeseredésében még most is huzatja, hogy:

„Azért asszony, hogy megcsaljon“, stb.

Ez-e az igazi ...?

A hetvenes években történt az alábbi eset. A fennállott zombori m. k. adófelügyelőség első éveiben ugyszólván minden héten szerencsétlente a községet egy-egy adófelügyelősi közeg. Természetes, hogy ezen tisztelt urakat, habár csak számtisztek, fogalmazók vagy titkárok voltak is, rendszerint a teljes „adófelügyelő“ ur címmel lettek az előjárásnak bemutatva, hogy nagyobb hatást érjünk el ezáltal is az adóbehajtás körül!

Mikor ily módon már tán egy tucat adófelügyelő volt szerencsénk ismerni, bíráim — kivel eddig nem igen törődtek sokat s csak néha néha álltak vele szóba, figyelmeztetvén őt az adóbehajtás kötelességeire — közönyösen el-elnezte, miként nyomorgatják a jegyzőt és irnokot a B) tabellával s így, ha megállt egy adófelügyelő községtünkben, neki sem hederített s elégségesnek tartotta olyankor legott a kisbíróval doboltatni, hogy „a ki ma, holnap és holnapután be nem hozza adóját, attól végrehajtás útján be fog szedtetni“, az első kikijárást erős hangon ablakom alatt kellett a kisbírónak kezdeni, úgy, hogy az adófelügyelő majd belesüketült s akkép nyilatkozott: „úgy látszik igen erélyes bírájuk van“? (pedig soha életében adóhátralékost meg nem zálogosított)

Ha néha egy kövérebb, nagyobb testalkatu, jó kiöltözött uri ember megjelent az irodámban, azonnal suttogva kérdezé: vajjon nem-e ez az igazi adófelügyelő ur? mert azt jól tudta, hogy az eddig megjelentek csak helyettesek voltak!

Egy szeptemberi napon 1877-ben megjelent községtünkben D. nevű, úgy hiszem pénzügyi titkár, kit sem én, sem bíráim eddig nem láttunk, de részéről már értesültem arról, miszerint ezen uri egyén igen komoly hivatalos képet mutat s nem veszi tréfának a dolgát. Kezdetem én is mihamarabb respektálni őt, mert a helyett, hogy mint az elődei tették először privát beszélgetésbe vagy plane egy partii darokkba elegyedett volna, még azt sem kérdezte, hogy érzi magát jegyző ur? csak azonnal kérte a naplót, B. tabellát, hátraleki kimutatást, fizetési ívet, illeték nyilvántartást, szőlődezsmafváltságot stb. stb. s elkezdte eleinte barátságos csendes hangon kritizálni, de mennél tovább, annál hangosabb lett a társalgás, — ez hiányos, az rossz, ez semmi! igazi ázsiai állapotok az irodámban! Hiába volt minden magyarázgatásom, hogy ezt mi így szoktuk vezetni stb., nem fogott rajta, a látma mindig növekedett, úgy, hogy szegény bíráim és pénztárnokom a gangról kulcslyukon át nézegették, vajjon nem kezd-e a szegény nótáriust fogjátotui.

Az már egészen bizonyos, mondá bíráim a pénztárnoknak, hogy ezuttal az igazi adófelügyelővel állunk szemben az isten legyen segítségünkre!

Midőn sok és nagy küzdelem után velem leszámolt, megkértem, hogy sziveskedjék a községi bírói s gyen-geden figyelmeztetni kötelességére, mert hiába készítek 100 hátraleki kimutatást, ha nincs a ki végrehajtja.

No több sem kellett D. uramnak ennél, mint egy vad orozlán huzta meg a csegetyűt s a majd 4 kézlábon csuszó kisbírónak megbagytta, hogy a községi bíró 5 perc alatt vagy élve vagy halva hozza be elébe.

A bíró ki az egésznek már eddig is szem- és fültanuja volt, reszkette szaladt át a tanácsterembe, elfog-lalván rendes helyét s így a községi szolga csakugyan jelenthette nyomban, hogy a bíró életben várja a parancsot.

A jelenet mi most következett be, oly egyszerű s oly komikus volt, hogy én, ha Kossuth apánk életkorát érem is el, soha el nem fogom felejthetni.

A néhány percek előtt kiállott inquisitionnak nyomásból némileg már felocsúdván, megint végig kellett nézni egy emberkínzást, mert kénytelen voltam meghívása folytán követni a titkár urat, — ki minden köszönés vágy bemutatás nélkül azzal fürmездт szegény bíráimra: Kenő volna tehát azon haszontalan helybeli bíró,

ki mint arról meggyőződtem, semmit sem törődik az adó behajtással? Hány záloglást, hány végrehajtást foganatosított?! hol vannak ennek nyomai?! stb. stb. Bíráim mélyen hajlongva, ijedségében szót nem bírt előhozni, s csak integetett nekem értvén azt, „No jegyző, most húzzál ki a sárból, ha ember vagy!“

Végre annyit még is sikerült neki összehozni, hogy 8 napi időt engedjen a kegyelmes ur, egy krajcárig be fogja hajtani az adót!

D. titkár a helyzetet már megunva, rábagytta, ha ez úgy lesz, akkor megbocsát mindent, de ha nem váltja be ígértét a bíró, úgy irgalom nélkül elcsapja helyéről!

Hogy vajjon befolyt-e az adó 8 nap alatt mind, arra már nem emlékszem; azt sem tudom, hogy D. titkár ur szerencsétlente-e még egyszer hivatalunkat, csak arra élénken emlékszem vissza, hogy midőn mind-

annyiunk kimondhatatlan öröme D. ur elhagyta hivatalunkat, bíráim megkönnyebbülve sóhajtott fel s ugye — kérdé tőlem — ugye-e jegyző ur, ez volt az igazi adófelügyelő ur!?

Dehogyan volt az, mondám, hiszen az adófelügyelő Buday ennél sokkal öregebb.

„No uram! szölköztem elbámulva bíráim, ha még ez sem volt az igazi, akkor jaj nekünk, ha egyszer az igazi érkezik meg! részéről komolyan megkérem jegyző uramat, sziveskedjék tudomra adni, ha értésére jönne az igaznak megérkezése, mert engem isten úgy segítjen nem fog itthon találni, azonnal benyujtom lemondásomat!“

Szegény néhai Buday adófelügyelő ur s kir. tanácsos, kinek személyesen elmeséltem a fenti esetet, nagyott nevetett rajta s megígérte, hogy személyesen kijön egyszer falunkba, de váratlan bekövetkezett halála által történetünk folytatása abban maradt.

H. I.

... futtában.

Páris, május 3.

Cél nélkül indultam el hazulról s alig hogy az utcára értem, el kellett magam mosolyognom, a mint egy ősz öreg ur egészen belemélyedve nézegette a kirakott pikáns képeket. Az önmagába vetett túlságos önbizalom megtestesült képeről egy friss falragasz vonta magára figyelmemet. Elolvastam, de a világot sem azért, hogy a német professzor példájára a nyomdahiábákat alahuzogassam két plajbásszal és a szükséges punktumokat kitegyem, azután belemertülve, délután négy óra-kor térjek haza ebédre, hanem mert ezeken, sokszor szép, néha hasznos s nem ritkán mulatságos dolgot talál az ember; de főként mert épen nem volt sürgős dolgom. Most is száz frankot ígér jutalmul annak, ki elvesztett kutyáját visszavezeti, hozzátevén, hogy a kutya kicsi, fehér és „Plouvy“ névre hallgat. Ez apropos-ra jött! Hogy egészen céltalanul ne bolyongjak, elhatároztam, hogy kutyát keresek s ha megtalálom, visszavezetem; s száz frankon pedig rendezek a gazdájával egy bácskai mulatságot, ha szavát adja, hogy a hiányt is fedezi s aztán mulasson egyszer a francia is, tudja meg mi a különbség a „muri de Bácska“ és a „plaisir parisien“ között.

Nehézséget mindjárt az okozott, hogy a tér, a hol ezt olvastam s aztán tervezgettem, épen öt utcára nyílt, úgy, hogy nem tudtam merre kezljem, a minék a következménye az lett, hogy tervem a véletlenre bízva, felmentem a közel fekvő „au bon marché“ legbiresebb divatruházat megtekinteni. Nevezett árúház már külsőleg is impozáns, terjedelmes s szabadon álló négyzetleges épület, a hol a párisi nőarisztokrácia találtak ad egymásnak. Legnevezetesebb helyisége az olvasóterem, a hová a világnak talán minden nyelvű lapja jár s hová rendszeren három óra után jó egy alkalmazott, ki felszólítva az erre már váró közönséget, ha úgy tetszik, hogy kövesse s végig vezeti a megtekintésre érdemes árúház minden helyiségén, a melyet leirni nem igen lehetne. A bemenet szabad mindenkinek s épen ezért a tolvajlás ellenőrzése igen szigorú: teljesen mint közönség járnak fel s alá az ellenőrzők s ha valakit tetten kapnak, bevezetik az ezen célra fentartott szobába, hol tisztára levetkeztetvén, minden ruhadarabját kikutatják. Néha megtörténik az is, mint a mult hetekben, hogy ártatlanul tartóztatnak le egy nőt, ki a szokásos eljárás annyira felindult, hogy szivgörcsöket kapott s másodnapra rá behalt. Az eset természetesen nagy port vert fel, sőt egy-két lap vezércikkben is foglalkozott vele, mire csak az a megjegyzésem van, hánszorg halt volna meg, ha négyszer sorozóbizottság elé kerül.

Öt óra tájban jöttem ki, s borults lévén az idő, arra mentem sétált tenni, a hol esős időben is szépen lehet megtenni egy kilométernyi utat fedél alatt, a „Rue de Rivoli“ felé. E palotasoron végig nyitott s széles folyósó vezet a kirakatok előtt, a melytől csak egy utca választja el a „Palais royal“, a hajdani királyi palotát, mely külsőleg épen nem sokat mutat, de belülről annál meglepőbb képet nyújt. Hogy a négyszögben épült terjedelmes palota szépen rendezett udvara, körül fedett folyósója, melyen végig majdnem kizárólag ékszerüzletek vannak, a pompát, s a szépet nem nélkülözi, talán felesleges mondanom. Közel van ehhez a „Jardin des Tuilleries“, a melyhez hasonló szép berendezést, s nappali látványának szépet csak a Mars mező nyújt, a vilákiállítás volt területe, a hol a nagy iparszarnok, s az Eiffel-torony áll. A kiállítás területét a Szajánát át vezető hid kapcsolja össze, a melynek jobbfeleli része jóval magasabban fekszik, mint a bal, a hol az Eiffel-torony áll. Tulsó felén, a magaslaton van a „Trocadéro“ palota félkörben építve, előtte a hidig parkirozva, s alján egy művészi szökőkút, a melyből a lefolyó víz, miután a talaj folyton ereszkedik, mesterséges vízesekekkel van diszítve, a mely különösen, a baloldaltól, az Eiffel-torony ivben épült alapján át tekintve, elragadó hátterét képezi, a torony alatt elterülő szebbnél-szebb kertész munkáknak. Netovábbja e panorámának az Eiffel-torony három emelete, melyet leirni előttem teljesen képtelenségnek tűnik fel — mert még nem voltam fen a toronyon.

Páris este a legnagyobb azzal a pompás ki-világításával, melyet a jártatott és szebb utcákon tiz-tiz lépésnyire álló gáz- és villamos világításával terjeszt. Hogy némileg illusztráljam, felemlitem, hogy a lámpások nem egy, hanem 3—5 águak, a melyek mind-egyikében nem egy, hanem 10—12 águ kéve világít, melyhez még a hasonló pompával kiállított kirakatokat számítva, el lehet képzelni, azt a fényt rendes körülmények között, vagy még inkább, ha az ember boros-fővel megy végig az utcán, mikor mindent duplán lát.

A világítás nyújtotta szépet, Páris elsőrangú tere, a „Place de la Concorde“ reprezentálja. Este ez egy lámpatenger, melynek sugarait visszaveri a két izlésesen épült szökőkút, és a melynek bőven omló vize, s a szüntelen járó kocsiak zúgása tompa halk morajt hallat. Erre nyílik egyfelől az „Avenue des Champs Elysées“, mely vége felé folyton emelkedik, befejezését pedig a hatalmas „Etoile“ diadalív képezi, a hasonló nevű tere. Fenséges egy látvány itt egyrészt az emelkedő lámpasor; a tér másik felén pedig a Tuilleries palota által körül-vett, s róla elnevezett kert, mely legszebb borults este, mikor a holdvilág felhők mögé rejtőzik, s a toronyos palota teteje, a szobrok, fák, csak homályosan vannak körvonalozva, az estéli csendben egy fenséges képet nyújt, melynek sejtelmese, regényes voltában esténkint

gyönyörködöm. A „Champs Elysées“ inkább egészében végig tekintve szép, mint lépésről-lépésre haladva, az eleje, melyet egy óriási körönd választ el a másik részétől, egy kis paradicsom, a hol kéjjel ülhet el az ember órák hosszat, bőven találva élvezetet a környező mozgalomban, melyet a mindenfelé mulató gyermekcsereg kedvét tölti. Van itt cirkusz, babaszínház, melyet több felnőttnél még végig, mint gyermek, körhinták, étkező helyiségek, csak valami hiányzik, ami nálunk mindent megvan, a hova az emberek szórakozni járnak: nem igen van zene, csak este hat óra tájban, a „diner“ idejekor szól meg a zene, az itt a nyári szezonban mulatóhelyül szolgáló ugynevezett „Café-Concert“-ekben. Rendes étkező helyiségek ezek, azzal a különbséggel, hogy zene játszik, és hogy pompás kivilágítás mellett — színház alakjában lévén építve, hasonlóan ami orfeumainkhoz, — akrobaták és egyéb művészek mulattatják a közönséget. Ilyen „Café-Concert“ a „Champs-Elysées“-en három van. A bemenet szabad, azaz nem kérnek jegyet, hanem ha az ember bemegy s leül, a székért hat frankot fizet hetekönként, ünnepeken még többet, aminek árán megvan neki engedve egy vacsorát ennie. A zenét meg kell fizetni, s a mulatság itt igen drága mulatság.

Az „avenue“ másik fele szép ugyan, de nincs meg benne az a rendezettség, az a tökéletes szép, a mely a mi Andrassy-utunknak külső részét oly pompással teszi s melynek még párját nem találtam. Ez avenue-nél jóval szélesebb az „Avenue du Bois de Boulogne“, mely a Boulognei erdőben végződik, visszatérve mindenütt a régi forgalmat, a régi pompát új alakban, melylyel lépten nyomon találkozni, de a melynek leírásához elég jelzőt nem találni. Kik eziránt érdeklődnek s tiszta fogalmat akarnak erről szerezni, ajánlom — jöjjenek el meglátogatni.

Említesre méltó látványt nyújt a naplenyugta a huszonkét hid egyikéről nézve, melyek a két városrészt összekötik. Épen azon a tájon nyugszik le, a melyet mint magasabban fekvő részt említettem. A lapos háztetők, a sűrű felrakott kémények, az arany kupolák, egy keleties naplenyugtat mutatnak. Egy-két óra múlva felváltja ezt egy másik látvány a Szajna a nagy számban s mindenféle színű jelzőlámpással ellátott járó-kelő hajó és a távolabbi hidakon átkelő járművek ismertető jelei, a mint alig hallható zajjal váltakoznak. Minden nap ezek között vezet utam s bár már megszokott valami, mégis mindig találok újabb élvezetet a már látottakon és ma, midőn a város jobbfelől részéből, — mely a mulatságnak, vigalomnak színhelye, ellentétben a bal-felével, hol nagyobb a csend s a hol a tudományok szentelyei vannak hazafelé indultam... egy kis fehér kutyát vettem észre. Hátha ez az? „Plouvy, gyere ide!“ szeszt... (fluty)...

Visszanézett, aztán elfutott — a száz frank...

Épen nem busulva a szerencsétlenségem, tiltem neki megírni a mit átéltem, csak úgy röviden — *kutyafuttában*...

S—s F—c.

Közgazdaság.

Kamarai ülés. A szegedi kereskedelmi és iparkamara 1894. évi május 9-én (szerdán) d. u. fél 5 órakor saját helyiségében ülést tart a következő tárgysorozattal: A jegyzőkönyv hitelesítésére két tag kiküldése. — Elnöki jelentések. — Titkári jelentés az iroda tevékenységéről. — Interpellációk és indítványok. A tárgysorozat kiadásáig bejuttentve: Gál Kálmán indítványa a szőlőkarók szállítási díjtételének mérséklése ügyében. — A kereskedelemügyi miniszter ur 941. sz. leirata a „kamarai kiállítás“ ügyében. — A kereskedelemügyi miniszter ur 9381. sz. leirata a „Magyarország közgazdasági leírása“ című munka megírásáról. — A kereskedelemügyi miniszter ur 2938. számú leirata egy iparos részére engedélyezett 300 frtos külföldi utazási ösztöndíj ügyében. — A kereskedelemügyi miniszter ur 19280. számú leirata, melylyel megküldi a találmányi szabadalmakról és a használati minták oltalmáról szóló törvényjavaslatokat. — A kereskedelemügyi miniszter ur 24862. számú leirata, melylyel véleményes jelentésre megküldi Csongrád községnek állapotjáról engedélyezését kérő folyamodását. — Zenta város tanácsának 5016. számú átirata a szenttamási ipartestületi betegsegélyező pénztár munkabér átlagának véleményezéseért. — Az országos statisztikai hivatal 1131. számú átirata az 1894. első felévi árforgalmi érték-adatok följegyzése ügyében. — Az apatini ipartestület átirata a kosárfonók részére szilkszes vesszők biztosításának érdekében teendő fölterjesztésért. — A ternerini ipartestület átirata a Bács-Bodrogh megyei betétszámlatartási szabályzat módosítása ügyében. — Traub B. és társa beadványa a naptár-lebélyezés ügyében.

Szerkesztői üzenetek.

S. G. né. Bocsánat a késedelemért! A cikk bevált s ha lehet, a pontok számban hozni fogjuk. Köszönet!

Libica. No hát ha már olyan nagyon hálásak lesznek érte, megteszük a kívánságát. Hat csak szerelmesek vagyunk, poeta uram? No, no, soha ne mentesse magát, a szerelem nem bűn. Egy poeta meg plane el sem képzelhető szerelme nélkül. Rajta csak! Szeretkezzék tovább s legyen ő is, meg on is boldog. Tiszta szívből kívánjuk!

Doroszlói. Három verset kaptunk öntől. Az egyiket — „Zöld a kőkeny“ címűt besoroztuk. A másik kettő nem üti meg a mértéket. Köszönet!

L. I. Bizony ez a verse sem üti meg a mértéket. A tárgya nagyon csepegett, a technikája pedig határozottan gondatlan. Törökkeljé eredetiségre s legyen a verselésben gondosabb. Így talán sikerül jut is produkálnia.

Naptár.

Havi és beti nap	Katholikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
8 Kedd	Mihály m.	Szaniszló	26 Bas. p. v.
9 Szer.	Gergely	Demeter	27 Simon
10 Csüt.	Rem. Antal	Viktorin	28 Jázon
11 Pént.	Beatrix	Adalbert	29 Vértanu

Felelős szerkesztő:
DR. BALOGHY ERNŐ,
köz- és váltó-ügyvéd
Laptulajdonos és kiadó
BITTERMANN ANDOR.

HIRDETÉSEK.

6—3

Véghlesi VERA-FORRÁS.

Hazánk legtisztább, legolcsóbb és legjobb szénsavdús, égvényes **SAVANYÚVÍZE Véghles-Szalattán** (Zólyom-megye). Mindig friss töltésben kapható Zomborban.

FŐRAKTAR: TÓTH ERNŐ

fűszerkereskedésében (fő-utca).

Olcsóbb mint bármely ásványvíz. 2 literes 30 kr. — 1½ literes 25 kr. — 1 literes 20 kr. — ½ literes 15 kr. Üres üvegek visszavételnek.

2508. sz. 1894.

Hirdetmény.

A bácsmegyei kulai járáshoz tartozó kucurai körállatorvosi állásra folyó évi április hó 12-én 2508/1894. sz. alatt közzétett pályázati hirdetményben folyó évi május hó 10-éig meghatározott pályázati határidőt folyó évi május hó 25-éig meghosszabbítottam.

Kula, 1894. évi május hó 1-én.

MÜLLER BÉLA,
szolgabíró.

2032. szám.

kg. 1894.

Pályázati hirdetmény.

Bács-Bodrogh vármegye zombori járásba kebelezett Sztanisics, Krusevlya és Gákova községekben megírtult körállatorvosi állásra ezennel pályázat hirdettetik.

Felhívtnak a pályázni óhajtok, hogy ezen 600 frt készpénz fizetéssel és a kölcsönösen megállapítandó látogatási díjakkal és husszemle díjjal javadalmazott állásra pályázati kérvényüket az 1883. évi I. és 1888. évi VII. t. c. értelmében felszereltet alulírott főszolgabíróhoz **f. évi június 1-éig** terjesszék be.
Zombor, 1894. évi május hó 5-én.

Poppovits Dusan,
főszolgabíró.

3—1

Egy még teljesen jókarban lévő
ZONGORA
olcsó áron eladó a bajai-utcai 9. sz.
házban.

Bővebb értesítés ugyanott.

762. sz.

kg. 1894.

Pályázat.

Kernyaja községben üresedésbe jött, havonkénti utólagos részletekben fizetendő, évi 350 frtnyi javadalmazással egybekötött rendőrzetű állásra pályázat hirdettetik.

Felszereléssel a község, teljes ruházattal azonban a megválasztandó — látja el magát.
Sajátkezűleg irt és a szabályrendelet értelmében felszerelt kérvények **folyó évi május hó 24-ig** alulírott előjáróságnál nyújtandók be.
Kernyajan, 1894. évi május hó 5-én.

AZ előjáróság.

1490. sz. 1894.

Pályázat.

Bács Bodrogh vármegye szabalyai járáshoz tartozó Goszpodince községben lemondás folytán üresedésbe jött községi orvosi állásra ezennel pályázatot nyitok.

A községi orvosnak javadalma 800 frt készpénz és az orvosi lak felépítéseig 100 frt lakbér. Halottkémleési díj 20 kr. A látogatási díjak utólagosan szerződőleg fognak a községgel megállapítani. A megválasztott orvosnak kézi gyógyszerár tartása engedélyeztetik.

Pályázni kívánók felhívtnak, miszerint az 1883. évi I. t. c. 9. § a, illetve az 1876. évi XIV. t. c. 143. §-ban előírt képességeiket, továbbá a szerb nyelv tudását igazoló okmányokkal felszerelt folyamodványukat hozzám **folyó évi június hó 10-ig** annyival is inkább nyújtják be, mivel a később érkező folyamodványokat figyelembe nem vehetem.
Zsablya, 1894. évi április hó 23-án.

Mihailevits,
főszolgabíró.

3—3

Zombor, Bittermann Nándor könyv- és kinyomdájából

Irnok kerestetik.

Pivnica község jegyzői irodájába irnok kerestetik. — Fizetése havonként 25 forint. Jegyzői pályára készülőknél előny adatik. 3—3

Meghívó.

A volt „Szenttamási önszegélyző-társulat mint szövetkezet“ tagjai ezennel tisztelettel meghívtnak a szövetkezet cégének törvényszéki legelő töröltetése tárgyában

folyó évi május hó 20-án

Szenttamáson, a szövetkezet helyiségében tartandó végközgyűlésre.

Ezen közgyűlés tárgyai:

1. A felszámoló bizottság számadásainak előterjesztése s ennek alapján a felmentvény megadása.

2. Intézkedés a szövetkezet könyveinek a keresk. törv. 253. §-ában érintett megőrzése tekintetében.

3. Intézkedés a szövetkezeti cég törvényszéki töröltetése iránt.

Szenttamáson, 1894. évi április hó 30-án.

A felszámoló bizottság.

2978. sz. 1894.

Pályázati hirdetmény.

Kishegyes községében üresedésben levő községi segédjegyzői állás és községi irnok állás betöltése céljából pályázat hirdettetik.

A segédjegyzői állás javadalmazása 500 frt.
Az irnok állás javadalmazása 350 frt.
Felhívtnak a pályázni szándékozók, hogy sajátkezűleg irt pályázati kérvényüket Bács-Bodrogh vármegye törvényhatósági bizottsága által 6/1887. szám alatt alkotott szabályrendelet 9. §-a értelmében **folyó évi május hó 20-ig** hozzám annyival is inkább nyújtják be, mivel később érkezők figyelembe vétetni nem fognak.
Topolyán, 1894. évi április hó 30-án.

Császár Péter,
főszolgabíró.

3—1

Pályázat.

Garán (Bácsmegyében) egy új nemetajku hitfelekezeti tanítói állás szerveztetett, melyre ezennel **május hó végéig** pályázat nyitattik.

Jövedelme készpénzben 300 frt.
Lakbér fejében 50 frt.
Az állás csak szeptember hó 1-én foglalandó el, mely naptól a fizetés is folyóvá tétetik a községpénztárából havonként előre.

Mely osztályt fog vezetni, az az iskolaszék határozatától függ.

Magyar és német nyelv teljes bírása kívántatik. A kellőleg felszerelt és bélyeggel ellátott folyamodványok a garai róm. kath. iskolaszékre címezve, nt. Schöder György esperes-plébános urhoz Gákóvára küldendők.

Garán, 1894. évi május hó 4-én.

Ribovics András,
iskolaszéki elnök.

3—1

Eladó ház!

Zomborban, téglából erősen épült, teljesen száraz, áll: 3 utcai és 2 udvari szobából, 2 konyha, éléskamra, pince, nagy udvarral és nagy szőlő- és konyhakerttel eladó.

Tudakozódhatni: **MATZITZ LAJOS** városi állatorvos úrnál Zomborban, vagy levelben a háztulajdonosnál: **Szlávy Péter Zágráb, Priláz 42.**

737. sz. 1894.

Árlejtési hirdetmény.

Csurog község előjárósága részéről közhírré tétetik, hogy 2822 frt 4 krban előirányzott iskolaépület felállítására **f. évi május hó 28-án délelőtt 10 órakor** Csurog községhezánál nyilvános árlejtés fog tartatni.

Vállalkozók tartoznak az előirányzati összegnek 10%-át készpénzben vagy óvadékképes érték-papírokkal, ugyszinte írásbeli ajánlataikat az árverés előtt az árverező bizottság kezébe letenni.

Az építkezési tervek, költségelőirányzat és árlejtési feltételek a községi jegyző irodában a hivatalos órák alatt bármikor betekintheők.

Csurogon, 1894. évi ápril 28-án.
Vucserics Gábor, Petrosvánin Sándor, jegyző. 3—3 bíró.

XVII. évfolyam

BLÓPIZETÉS:
Egész évre . . . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50

A lap szellemi és illető küldemények szerkesztőnek, anyaga a laptulajdonosnak dandók.

Egyes szám ára 10

A főrendiház e kedett a nem

Tegnap délután terjedt el városunkban 21 szavazattöbbséggel rális javaslatának sárságot.

Nem használt a k

bíró határozata, mely

viselte, nem használtak

kitünőségek fejtegetési

táris erővel előtűrő áran

tekintélyének, a nemzet

az egyház közötti béke

fejlődésének biztos zálo

latban, melyet a kormá

bödd lelkesedése között

képzeltető oldalról me

— legalább edző s

magyar főrendiház ideg

rését meg nem érző ele

lyásával megakasztotta,

— az egyházpolitikai re

A főrendiháznak

előtt — megbotránkoz

következményeket vonha

maga után. Nem óhajtu

Bélnak — a nagy Szé

vich Istvánnak jövedőie

hogy a főrendiháznak ez

lépéssel hozza majd k

főrend által hangoztatott

óhajjuk, mert mi bár es

eseményeket s nem vagy

titkos intencióinak rugó

kedünk, hogy a közel

jobb lelkiismerete fog u

De ha nem, úgy ne

ez ország polgársága a

telni, hogy életbevágó

gátakat ne emeljenek.

A „BACSKA

Noé b

Egy bárka függ a

Zugó haboknak t

E bárkán ül Noé g

Fekér galamb: u

Innen röpiül a nagy

Hogy zöld galg

Itt minden kicsi

E bárkán csig

És elröpiült. Kövesse

Noé szeméből kö

Megeszköli a hű g

Könyeznek mind

A bárkéért és a g

Imádkozott ifju,

Mig a hullámhegy

Bucsut intett a

Elfordul az ősz, h

Jó népe omlo kö

Beszégett saját sz

Kit a hársig utá

Soká nézett a mess

Van-e szivárvány

Beszéljetez vándor

Nem láttatok kis

Először elment napk

Síratni testvérham

Átkelt utóbb az oce

Hogy hozzon remé

Maradj minálunk!

Adunk mi is fész

De ő főlebb röpiül

Nem ismer csak